

35. Dættir frá Eyrarbakka.

1. Hafnsögumaðurinn
2. Félagslíf
3. Sveitablöð
4. Sjómannaskóli Árnessýslu
5. Lestrarfélag Árnessýslu
6. Ábyrgðarfélag opinna róðrarskipa
7. Kirkjurækni Bakkamanna og trúhneigð
8. Barnaskólarnir á Bakkanum, I
9. Barnaskólinn á Stokkseyri, II
10. Skemtanir
11. Stjórnsmál
12. Skemmtiferðir á hestum og skáutum
13. Búskapur og heimilishættir
14. Búningar og klæðaburður
15. Móvinna og torfskurður
16. Fjallaskil og réttir Flóamanna
17. Áburður og engjarækt, heimilis-
iðnaður og fleira.

18. Samtals: 43 blöð qto.

Prentað í Austantörum III. Rök 1952.
bls. 93-131.

Félagslíf

Gyrdar abla. verður hefir einu völd fundid þad til forsetis. Þad þinu
 hafi gerð fullveldid ad þu in flytja breunin til landsins og þannig
 -veinlinis stundad ad of almannans og mildum drytlyjastop. Síð of öðru
 -ber min ad veita þessu ad þu in betri flaka fyrir hann í þessum ofnum, en
 þu inuggi mig, ad þad hafi engu síðu veinid sáð landmannna gjalfr, þu
 þu inatti seji. Þu in sama, en þu in gamli ríki þu inarson sagdi: ad elstu
 dóttur sína, en þu in áttadi hann fyrir þad, hversu lítill þu in hafi gerð
 sáð með ad láta þu in og systur þu inna manntak og í þessu stund
 leyft þu in ad leita sáð með þu in ad þu in sáð í brostlaggi þu inna ad klaka-
 þu in þu in í síð og þu in fláðum og þu in þu in: þetta vil þu in þu in." sagdi þu in.
 Já, þu in endinga völdu þu in. Hafi þu in sáð veinid, var elsti minni ad selja
 þu in einu einu ad þu in dropps. Þu in veinid drytlyjastop þu inna almannans og
 ofleiddingur þu in til síð en gáðu hafi gerð, og sáð þu in þu in góðin
 mannsins, ad þu in inatti sáð þu in langur stunda; þu in veinid ad veinid þu in þu in.
 þu in var þu in, ad þu in 4. Október 1885 voru stopuð þu in þu in þu in í
 Stokkholmi og Gyrdarabla. Var þu in þu in sáð. Þu in minni, sáð þu in þu in
 9. Október, og veinid þu in þu in "Þu in þu in". Síðan, þu in 13. Júní 1886, var þu in
 þu in í Goodtemplara stöðum, sáð þu in þu in stöðum. Þu in þu in þu in
 og þu in þu in minni undan merklymum Þu in þu in, endu lagdi þu in drytlyjastop þu in.
 þu in þu in ad meostu leyti veinid þu in langur stund
 Drytlyjastop þu in veinid þu in, en upprunnin þu in þu in þu in þu in þu in
 þu in, þu in þu in þu in gledi og þu in þu in. Þu in þu in þu in þu in þu in þu in
 þu in þu in ad þu in stöðum, en of þu in
 þu in, endu var þu in
 Leikid þu in þu in þu in þu in, þu in
 almannans ad þu in. Þu in þu in

ordoté. Þessi er þú voru flestis gáðin ymmissi á góðum. Þessi margt
stærst hlyg heft ad seji frá þessum starfsemi, og er ad þessum vilid á
yngum áðrum. Stóðum, þar sem um Þaða umum er ad ræða og at-
hafin þessum.

Hér vil ég aðeins gefa um líkrið eit, er kalladist "Litt Kvöld á Klabbum-
um". Þar þáð líkrið þveru vefurinn eftir annars og jafnvel kvöld eftir
Kvöldið eitt málala að sölu, en einhver þó þess er in sem hófundar þess,
Þjanna síð. Þáð semar nauð við. Þótt ségi vör þáð yfja-efnið líkri, var
þáð spranglagilegt, fjörugt og Lyndid og gleymist, víst séist þess, er
sá þáð og heyrdu. Þótt sést líkri þetta er um eitt lídi, þessum
er margt annað sem Þjanna samsdi af líkri þess og sönglögum, en þess voru
mög. Annars er mér málid af þess ylt til þess, ad ég megi fjölgyða um þess.
Þess er mér óhott ad fullgyða, ad þess var lífid og síðis í hver þessum
jóðum félagsþess og átti þessum kvöldið ad mögum þess, er líkri þessum hófði
ad þess eytra á þessum þessum. Margt manna þess eigdu þess hóf megi ad þessum,
þess glattýðari manna og þessum seigari er nauðast umst ad þessum sé.
Um líkri þessum annað þess er mér óhott ad seji, ad þessum, þessum
þessum þessum til þess ad líkri þess og vör vörðingur um málid manna og jóðmál-
þess, eins og Þessum þess, er líkri þessum þessum sé líkri í ad ségn, ul heldur
Klabbseigis líkri þess og t. l. "Stundum og stundum líkri", er þess var ségn
þess nokkur, allt ad þessum þessum þessum líkri líkri upp alinn hófud í þessum
þess og inni þess ad líkri þessum þessum svo jóðmál þessum þessum, er um vör-
þessum þessum og upp aldir megi þessum þessum í þessum þessum, þessum þessum þessum
þessum þessum og stjórn stjórnar vefur, er líkri líkri þessum "nauð ómerkis þessum
og líkri þessum þessum þessum ad ségn þessum." Þessum líkri þessum
og stjórn líkri þessum þessum vel um smálkrið í þessum þessum og hóf þessum
þessum þessum ad stjórn líkri þessum í þessum líkri þessum. Þessum þessum!

Það var í sambandi við einhliða starfsemi og stöðugt lífið í Gyra-á-álfu,
 á ári 1890 var stofnað sveitablad, tvö arkín ritadar í Stórarke-felisi
 og sent um alla sýsluna til lestara. Blaðfetta hét yfir um nafnið,
 svo sem Gauþari, Hvaldís og Bergmá, en þeir voru nafnið svo brytileg og
 mág, og þó ritgjafi þeirra - sá, og þetta rit - var eigi á neyðum með nafni
 þess átt og brytlei þeirra frá eftir áttendum, enda var bláðinn stíff niður í
 yfir an sveitin sýslunnar. Eitt þeirra var á einu fyrri Gyra-á-álfu og Hvaldísar,
 annað fyrir Bistreyfingur og Hvalf. Öflug og Grinnar, og hild þeirra handla
 "Blóðfettur". Bláðinn komur út frá á ári 1902, en þó, frá ritgjafi þeirra þáðan
 á austan. Þau haldur um ívarð og þá, en þá var tilframs komdu á ári á
 vand, m. a. um sjávar útsýningu, bjargráð, leiddur íngar um sjóferðir, vega-
 og jörðin (frá Gyra-á-álfu og Hvaldísar) upp á Qvæð á (á), jörðarkaup Gyra-á-álfu
 (á Gyra-á-álfu og Hvaldísar-jörðum) o. m. m. fl. einnig þó einnig ári nið á.
 Þeir, sem í bláð þess ritgjafur voru, eru ritgjafur, séra hlaðinn þeirsson í
 Paulsonjale, séra Valdeusar Þóris, séra Hlaðinn Þóris í Henni, séra Hlaðinn
 Helgum í Tofstæðum, Þryggjólfr Þóris frá Henni niðri, Bergþóris Þóris
 Sælaundum. Þeir Þórisundum Henni, Þóris. Þórisundum Þóris, Hlaði
 Þóris frá Þórisvadi, þá í Hlaðinn þóris og marga ári, m. a. Hlaðinn Þóris-
 son, Sigfríð Þórisson o. fl.
 Bláð þessi voru álfur óþess; komu þau út á hálfmánuðarfestum og áfram-
 þinnam og ritgjafi ritgjafur svo á sýslu þess og í þess. Þessu um flátt
 fjöld og tópað, frá fóst þess komu eftir í ferdalögum sínum um sýslu.

HJ

Höf þinn mikilo gagna og þad hafi verið einn náms þitt utan þeimilís síns
 því fæsto þeim, einn þann svíðapeltarinn höfður átt kost á veisinnu stóla-
 lordinn; fyrir þinn, sem verið höfður einn uttan átt þvo í þaruss stóla,
 var þetta góður viðbættir fyrir þá, ad þess á þad uppi sem þess höfðu idur
 hort. - Se þu þess þess þess ad þess höfði, þá eigi þess egundinn ad verið stóla þess
 Alþingis menn, þess
 veisinnu ad þess stóla. þess
 ad komast þess þess

Höf
Höf

Stofnun stóla þess
 þess, endo þess
 ad þess þess

Þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess

þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess

þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess

þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess

Adalákningsmáðurinn fyrir því, að Restfræðingur Arnassjóts náði
svo miklum vaxti og vörðumgi sem hann varð á, var Kristján sál-
Jóhannsson. Þannig á hann í fessu sinni öðru var með ágætum; hann
var lengurinn form áður fress, ofladi fyrir fjölda gæða og merkilegra bóka
og lét sér nýggj ákveft um að almennigur nokki fíðr. Hann fékk margar
ágarðar til Restfræðingans, sáandi stíri yfir allar bókurnar og
helt ágætis höfuð í geymslu þeirra og útlánum.

M. Annars styrktarmannur Restfræðingur Arnassjóts var hinn gáfadi
og gódi merkisprestur, séin Eggert Sigfríðsson í Vogsbóms. Meðal
bóka þeirra er hann og af félögum varð Jafnansættur Lexikoni í gylltu
bandi. En er Kristján Jóhannsson fót að vísu fyrir sér bókin, sá hann,
sér lík miltillur undanum, að í hann (allar bókurnar) væntaði allar
þor litmyndir, er hann átti voni, að vörðum.

Þegar séin Eggert kom svo á byrjun allra stömmu síðar, þólkandi
Kristján þóttu fyrir hinni vaxlega gjöf, en afsnerdi um leid, hvegi
það satti, að engar litmyndir fimmdust í fessu mikla „verti“.

„Já, myndirnar!“ sagði séin Eggert, „ég hef þó séin og gef þér Krók-
unum! Éða hvort á dgera við myndir í Lexikoni? Þú segir frá því
þeirri og eru alveg óþarfar. Meiri eiga að minna það, sem þú sér lesta, en
þú átt að vera að stöðu myndir!“

Séin Eggert þurfti þess sér allra manna, að stöðu minni; á þess
sinnu eist myndir stöðna: Hann las bókinu einu sinni spjallum á
milli, velti hann síðan upp í bændum og brændi hann! Spjallum
helt hann að rita eftir, hannla Krókunum til að leita sér við. Þessi haldid
þannig hann/á til ofl og afvendi minni hann svo vel, að hann sagði frá
fóru og haldid stöðna, séin Eggert hann það in bókinu gjálfrí.

48

Hæð er mi orðið um fátta mikla og jóða Þótrafélag Árneseyja?
 Engin einasta bótt til, allar fátta er í vöðum og vundum, því eftir þóttu
 hieðirinn jóði og samvirkni samu. Kristján Jóhannsson féll frá, 8. febr.
 1910, féllst enginn til þess að sinna því framan; bóttunum var sígi okkald
 úr útlámsnum, sumum var hnyplad um allar peldar í yfðadi, eða til
 innstakka manna.

Gunnig, læt um flétt, sem foringinn veldur að láta eftir sig, um
 þess, að sígi um einn annars, sem haldid yfður! heotfimm að honum látsunum.
 Gunnig er of um mark annað í landi hær: Filendingar eru oft korrulaukinn
 um hieðunum, nýtt viðhald veldurta sinna, því það er álitid svo
 gannalt og úrsta gengid, að enginn veimur veitt við það að sígi. Þið veija á
 að ryðja því öllu af sér, og engu aðru að sinna, þótt sélagh sé og lítt

01
 eldur
 um þótt,
 um yfður,

og neimur gannig.
 Eyraabalki misti mikid úr fráfall þessu meta manna, Ylri stjórna
 Jóhannssonar, er vart aðeins 13 ára að aldri. Medal annars vart
 Spari stjórna Árneseyja fyrri óbetalegum hieðri úr fráfall þess, og
 einnig yfður þess og félagsþessu annars, er hann lét síj miklu
 varda og studdi í yfður á land.

Stofnandi þess og adal-menjónarmáður, var P. Pfielsen ymbú.
Gótt aldrei vori hann njómáður, lét hann sér svo annat um allt
það, en að njómáttum síni laust þar systur, að enginn fyrr né síðar
sýndi jafn mikinn áhruga fyrir þeim; séi stálleyn, voru það Gíslarvín-
inn og vinnubúur allar, sem hann bar fyrir Gíslóti.

Hvort nokkud er eftir af félagi þessu veit ég ekki, en get
þú þess mér, að það hafi lagzt undan með öllu þegar áður va-
þryggingar í stípsum og bátum voru settar í stofu hér syðra.

Málafni þetta varð þó til þess, að ydja áður framkominn
í þessu átt - vandi til frekari aðgjörða og svo var um margt
annad þar systur, sem leyfð var í minni stíl og afvarðunum,
varð vísir til annars meira, og allri uppstóð síni þar.

En að vaxandi arðgjörð þess var þessu stýlki vera einn
framtíðin í flektri minni tannanna, sýnis þad, að Gíslarvín-
verflunin átti það sítt stíllid, að vera dríft við oftar haldseini og
stíðtönu hátt í nokkru land. Hinn var oftar dríftgjörðin í flektri
framfara málinu austur þar, og á hennar og atleina forstöðumanna
hennar hefði minna á minni en hann var í þadkann á hafa þótt lúid,
en þess veldur á gótu, að Kyrtladan hefði leugi ráðid þar sem annars-
stadar lafun og ríkjum um margu alda stíllid.

Þessi lestrar voru þar með hönd höfðin í helgum dögum og virkum allan ársins tímning, nema að sumrin til, en þó í helgidögum áll um.

Kirkja sölu var þar svo góð, að allir freis, en eigi höfðin áttum nauðugum ley-
nu störfum að gegna, gengu til Kirkja eða fóru á skóla eða á Stólkir-
kju fránu að ári 1891, þótt Eyraþakka Kirkja var frá ári eigi á eigi; hún
var vígð 14. des. 1890. Gyfbecklingur sýndu miklum áhrögum fyrir þeirri máli,
með tínu eigna prest sínu, séra Jóni Þjórnsoni í bændi fylkingu og
vorum óþessari í fé. Örygelid í Kirkjunna var færð fyrir atbeinu for-
stjóra varðhaldarinnar og eigna hennar, Andreas Pefolii; og þangað
stunda hlutur, sem uppf var seth í henni Kirkjunna.

Söngfélag Kirkjunnar var gótt og öflugt og studdi mjög að góðum
myngum í sínu völdi; m. a. varð það henni ári um fyrri til ein nokkuð
er áttum Kirkjufélag landsins, nema að segja 500 leingi á miklum
Kirkjufélaginu hún í Reykjavík, að þar var lögð og öfð hvern ein-
vötu vötu í Háskóla síngum séra Þjarna Þorsteinssonar, enda stóðli
hinn nýi áttis prestur, séra Ólafur Halgasonur ný og að þótt.

Í Kirkjunni í Stólkirkju og Eyraþakka voru kvöldsingvar haldin í jökum
og áttum áttum hún svo nefnda "Hólabæ", ný sálma lofsung-
in og kvöldsingvar þessir hún háttis áttum.

4
31. 1883
631.
Hinn 11. nóv. 1883 var háttis minningar yadstjóra vötu haldin í Stólkirkju.
Kirkja í tilfari og frá, að þá voru lögð 400 á frá fódingu Martin Luthers (10/11. 1483)
þegar Eyraþakka Kirkja var vígð, 14. des. 1890 ein og áttum segja, frá þar fránu
vötu leingi mikil vígta háttis og aldamóta vöttinn 21. des. 1900 var mikil
og háttis Kirkjunnar fránu haldin í Eyraþakka Kirkju. Síðasta stund
þessir aldar, 11. til 12, mun aldrei fyrri stund þessir er þá voru stóðli
þar eystri; 500 leingi, fóru og háttis var hún, þótt áttis áttum og yad
og vötu hún vötu og stóðli segja.

Vígta Kirkjunnar áttum í Eyraþakka frá fránu með mikilli vöttinn hún 17.
nóv. 1894, og hún hún Jónsson (Stólkirkju) er þar var gefinn fyrri þessir.

9 Þjóðháttardaginn 2. ágúst 1874 var hátíðleg guddstjórnuflutti og framkvæmt í Stólmeyran kirkju. Són Gíóti Thorsensen var fyrrsetari og flutti hátíðaræðu sína, ótrúlega mjög. Hann andaðið snögglega í Stólmeyri 25. desember s.ár. (Són J.T. Jóhannsson 1874).

Það var hvortlí seggja, að þeir stótar Stólmeyranprestakallur voru þeirri á gættu Meekar, hvern eftir annan, sem og hitti, að söfnuðis þeirra söttu kirkjuna sína og st. Þeir hús vitjundu hvort þeirri í söfnuðum sínum og nota almenningar vináttu og vörðingur söttu barna sína. Þeir höfðu yfir mæjón fróðleik og ótrúlega kunnur í barna söfnuðum og hálftu þau, sem önnur stöf sín með frýði.

Barnastöðlarnir í Þalshánum. I.

Nokkur af þeim ad Endr. Thorgrímur, en vand þriðjunnur í Eyvartólinu for þannu ad
gangaot fyrir þvi, is eruk þeim sína Póli fugimundar syri í Paul vaxa bók og
Þorleifi Kolbeinus syri í Stórn Háeyri ad barnastöðli vori settur þar í
stofu í skólinu. Tóttst þeim það svo, ad árið 1852 var skólinu settur í
Stórn Háeyri og í hús um Þorleifs Kolbeinssonar. Var það fyrsti barnastöð-
linn, sem í fót komist þar eystra. Fyrsti kennari þar, var Jón Þjarnarson, síðan
prestur, fadinn Þjarnarson frá Vogi. Frá Háeyri var skólinu fluttur hantid 1877
vestur í Skúlnstada lád. Þetta sama ár var 25 ára afmæli skólunnar. Var
þad há lúð og haldid und fjórum árum vieldu. Þarman vokus var ój um fjórum
mánaða stáid í skólanum og við stáddu skóla vögnum, en fát man ey
af þvi er þar for fram, endo var ey þá elki nema 12 ára ad aldri. Hið
einn, sem ój man betur en nokkur annar var það, ad þar voru stáddir þrín
stípa smidur frá Reykjavík, en voru ad smíða stípa fyrir Endr. og Þorleifsson í
Háeyri; það voru þeir Þórður Jónsson frá Stóthi og syri hans Lóer. Jón, lóer og
Þórður. Vorn man þessir hókhar alls fagradar, sungu mikið og voru kátir;
einninn voru það skapvörur um ein stóla meum og málfrú hár í Reykjavík
sem ój heyrð; þá í fyrsta sinni, þ. á m. "Þriður er þjónn á firdi - Þó", "Kornur,
og stóðadur's" "hið tanna minn" og margar þeirri. -

Hú, síðan 1913 er barnastöðlarnir ad stáðt í Þalshánum, gagnaot þeir stóti og smunur
Stúlkots hópa. Viðist það all lög lúð fyrir þvorn, sem heima sígu í línar stofu og Skúln-
stóðum.

Gambli skólahúsið, sem laggt var 1877 er nú gíoti hús þeirru Eyvartólinu.

Var stöfundur haustis 1879 yfir Kennslufræmi í Skóla einni
í Vesturbænum í Skólleysri, en fluttist síðan í nýbýtt skóla hær
í Gólu í Skólleysrarhöfði og varð Þjarni sál. Pálsson (bróðir minn) þar
fyrestur Kennari, en Tólfur Þorvaldsson frá Öfni Seli þegar stöðlinn
var veður í Skólleysri, einn einn þoo vetur, og var ég þá þar og í þeim
stöðla einnig um fjögura mánaða stöð, eins og í Gyttarbálum þessum
vörum áður. Þú varst í 15. ári og þótt vel fræm, enda varst þú „laus
við heind!“

Þinnig
Kannstú

Þánsgræinarnar í báðum þessum stöðum, í Gyttarbálum og Skólleysri
vörum þessum: Þestur, Kristín Lárusdóttir (Kver, og síðar Biblíusöjunnar)
Reisningur, Skrif og danska. Auk þessa voru og söngur, Laila Finns,
Landsfróði, Mannlíffræðisaga o.fl., þess eigi voru baldar stýlfræðisgræinarnar
þá, og elstu börnin fengu að lesa, ef þess var ótkæð.

Um stöðlafræðis-aldur var þá eigi að ræða: Þóttin voru fleiri aldri-
num 10-13 ára og fæst komin yfir helth. Þann og þá þá og þessi fundið þá
í efnum síðan, hverna börnum, 12 ára og eldri, notað Kennslu miklu
þess en á meðan yngri eru, enda þá fluglað orðin, „þú ert að lesa“
(Kver id sitt og biblíusöjunnar), gátu fluglað sér í fjórum fyrstu græinunum reis-
ningu og mög þessum sömulega skrifandi. Allt þetta ordu þess í heima þessum,
en ni - eldri þess! -

Þú

Stöðlinninn byrjandi ávallt með söng og danslestri, og svo var aginn yður,
að Kennarar þess aldri einu völdi að birta við börnin og reisningu. En
með þessum velkunnugt sem Kennari þess agóttu um 16 ára stöð

Stemmtanir.

Þótt stemmtanir væri eigi daglegt braud" Þakkamannu eða "Fjöðflánu", var það eigi
 1847na frein að sjá eio þeyro, að þeir hidi tilfjinnu lojan stórt ~~þetta~~ stemmtanubreyðing,
 þeir höfðu aðrar og betri stemmtanir og þær daglega - en dauðs eða önnur fjöðflá,
 sam mi má segja, að sé elsti einungis daglegt braud, fjöldi hinni yngri manna, heldur
 og, eitt af þessu stemmtanir mundi þá segja: "Þá vato Clement". - Stemmtanir þessar voru
viðvarn og daglegt störf, sjósetningin við sjóvar síðuna gferið og ginn í sveitum -
 um, að fara á fjall, "híða út" í sumari dagum og rannu sér í skautum í Kóddu.
 Þetta er eysingur voru við og við, samsonvar og samvöðr þessu hár gfar,
 en þó eigi að veinu náði fyrri en eftir 1880. Á Stokkseyri var það svo, eftir
 bána skólinn tók þar til starfa, að Njánu Sálsson í Golu safuði að sér ungunn möm-
 um og hafði samvöður við þá um ýmis kemur afni og ein kemur birtandi, en aldris
 nokkur sinni um stjórnmál mána eða flakkaðratti. Hann afti þó í söng, lét
 þá trafa litið hilt með höndum og samdi eigi svo þó litið fyrri þá, og þóttu
 bati gæplog og stemmtandi. Þessu sinni þessu mátti góðum stjórningi Eyðablikinga,
 og þar var það ein kemur frá Eupreia. Þið er sem var höfður alls fagnadar og studdi
 Njánu og aðra ungu manna við áðuna og dád í þess, að sjón stemmtanir þessar
 sem bær in gandi, haldur þessu við og öf. manna til þátttöku í þessu. Þess vegna
 voru eigi að mæla, að birtandi, heyringurinn um þess þar, eða ein lín fyrri í
 þá átt hár á landi og henni tálid með almennum fagnandi.
 Síðan þetta var, þessu mátti þessu. Líkarpid segir frá þessu daglega, að mi sé í þessu - my-
 manna mátt, afmali fagnadar, meðungrind með dauði á eftir, um stur í þessu tálid, um hár
 Gjöfþellur, sáður í Ginn dólur eða Gagnu, í þessu völdum eða vester í þessu tálur ni
 o. v. þess. Hvar, sem þessu, gadi" en að þessu, höfð haldur er um þessu áðra daga, en
 hár þessu þar á hvarju Kóddi hídun in Þessu tálur - og stemmtanirinn er þessu þó áttal
 stóðum - og milli fagnlar í þessu tálurinn í milli allra stemmtanirinn áðuna, þessu illa -
 stóður er það að þessu sem þessu tálurinn mátti eftir - "dauðs eða eftir" - og þessu tálur -
 skapninginn viðan hvar stjórningur. Þetta er ein kemur 20. aldarinnar. En hvar er

...vinnu? Hinn er orðin sanna kallad myndarbraud fyrir flosta, jafnvel
hinn eldri sem hinn yngri. Hinn er fyrst og síðast og líta er
hafa fyrir því að hafa það og kafa það í hli.

Er þetta sattu? Er það ekki svantúrni afturhalds og einhverjingsþáttar
aldris manns, sem ekki stílnar fram fyrir hinni nýja tíma? Það getur verið;
en lítum á vinnubrögð manns, hlustum á líta og síð, lesnum bláinn, fylgjumst þy
með þáttum barnanna, umþinganna, hinni „vinnandi stéttar“, með öðrum man-
nanna, vífudanna og ölfingis! — Þetta er yfirlit um að athugið á alla er
hlustagæmi og með dregnum drottum, matti síð þess notkunar vott, hvarnig á -
stundid er. Það er frá minnum þájarðyrnum sáð lítil þvi sem þin gæmi sáði:

„Þetta er yfirlit um gott, en ekki líta um það!“ —

Sannlítturinn er sagður góður og hann er það; í þráttinnar sinnig, feli, id o... for.
m. o. o.: Þóti lífinsu eru miltit, geta verið það og eiga að vera til þess, að hefja
mann á herra stíj feli/vernum og þvotta í hinni gáða, en gáðistessi ma'nis-
notu og þann ann, því mieldu, aftur mieldu. — Hinn er. Því er á gáðinu stíðit; hinni
kann ekki að nota sá þessi gáði og því fara þann í á öggar. Hinn vantar gott og
halla upp erdi. Hinn er herra kanna er mudi kott líðin, en stóttum kalla mield.

Þetta fyrir ekki er öllu þessu? Er það bláinn „flotkanna“ o. fl. o. fl.? Hinn áttu,
kanna, mudi kott mielditinn á mognu svidnu, vantar ekki; en líta er það þó?

Gáðinu stíðit, kanna mognu, alvottu lagsid og stíðitinn! — Þetta er mudi stóggj mielditinn
þeyri sí, að sátt er, og að þó er sátt: „Var þetta ekki sanna og þessu lítt áður fyrir og
á flóinu stáðinu, sem þú erst að tala um, þannu eytra?“ — Því. Hinn hóf þetta sígi í
sá mielditinn að vasark þó sem mudi. Því þetta er ekki sátt, gáði sí og þó líð þann

ekki vera, haldur þetta er mognu mudi. „Alti þvi sí að herra lítt þvotta mielditinn!“
Því, en þvi gáti notad mudi lítt þvotta mielditinn, státtu þ sátt hóf þann, lítt mielditinn
þott og sá líða, lógt flótkanna mielditinn og lítt mudi og mudi.

Lýsing á þessu verður nammasþ náskoran né farnandi, sökum þess, að
hæi er nu údváttsuædi, mikilid að roða og misnumandi atvinnurekstrar,
þar þeim nammasþ er heft að aðgreina þann hvorn frá öðrum, sem
sé landbúnað og sjávarútveg, ýmist hvorn út of fyrir sig, en þó
svo samtvinnuðum, að fylja má þann sem eina óaðskiljanlega
heild.

Þráðafkoma flestra og utri allra mættu þar byggist á báðum
þessum atvinnugreinum, sem vðri þeim ein heildar-atvinnugrein, þó
nu aðrar var nammasþ að roða, svo sem iðuðar- eða handverksmenn,
né heldur aðrar smidri atvinnugreinar. Menntastofnanir voru
þá engar aðrar til þar reyttra, hvortki aðlegar né verklegar, nema
barnastótarinn á Byrarbakka, stofnuðar 1852 og í Skólakyrri, stofnuðar
1879 fyrir börn, á aldrinum frá 10-18 ára og árin og í mesta lagi
nu heggjað vltra stéid fyrir hvern þeirra, 4 mánuði í stað á vefri
hverjum. Var þetta mikils veld framfarir og fjölda ungmenna til hins
mesta gagns og upprunnar til þess, að leita sér fróðari fróðstus síðar
meir, jafnvel þótt til aldunar og ára vðri kommu: Þyfir þessu fóru
menn að nema ymistlunar handverk, sumir að velda kemmar og aðrir
að nema sjónannafróði og landbúnaðar, þótt það vðri eigi fyrir en
undir síðustu aldunót eða í síðasta fjórðungi allrarinnar og síðar.
Þú vil ég reyna að lýsa fálumum heimilum og höttum manns í þeim.
Að framansögðu veld þetta þó eigi að tilottunum notum, en séu fálum
þyfir eða fjórum heimili, s. d. efnad, miðlungs- og fálakkt-heimili, svo
að sjá megi það í stórum dróttum, hvernig viðhorfð var í þessum efnum.

Fátakasta heimiliu föð: Annad þeirra var midri í Gopsum, Stokkseyri, en
hið náð eft línum róst þaðan, svo, að segja mátti, að það vori, í sveit.

Hins föðunnir voru bróður; annar þeirra (F, er meðar lajó) átti 14 börn og dóu 8
þeirra í unglauma-aldri. Konu hans var idjónin, myndar lag, nýtin og græin d
vell, eins og þau hjón leði, enda undir börn þau, er upp komuðs vel að manni
og þeirri þeirra undir síðar barna kemarar; hin þeirri undir líttalíni verlan-
menn og öll eignuðu þau mög börn.

Þristod hjóna þessara var þessi: 3 hestar, 20-30 kindur og kýr ein, ^{en þóð} enda
framfluytti, "jörðin" eigi þeirri féu að.

Hins fadurinn var foruadur í skipum fyrir adra, en fremur línu spóðumari
og aflamatvar í minni-médallagi. Á vorum og haustum, eða milli vor-
líða var hann háðeti hjá áðrum og oftast hjá góðum aflamönnum. Lítið
var um daglamuvinum og var þeir nýtin úr þessari einu kláða þvein, svo
og sjá var aflinn helstu "lipbraud" fjálflyldu þessara, auti einhveris lítils
sveitar styrkt álega, þegar veisti yfundi og aflinn brást eða féu áur höldin.

Héðylin hefði óg engin munari séð: Það stofan, byggð úr grjóti og forfi, eins
og öll önnur "húsi" voru byggð þá; gluggi var í það stofustofni með fjórum
kúðum í og eigi allstofnum. St of gólfu voru 4 alls, eða 2 til hvorrar hlíðar,
bálkar byggðir úr of grjóti, með þurru forfi ofan á grjótinu, nýrar þey
þau ofan á, engin ábreiða né seng og börnin, sem þarna "byggðu bál sikk"
lágu og sváfu í þrumum strigaþokum, án þess að hoddli einu, súðfíll eða
sengurþila nein vori þau undir eða ofan á. Sama máli var að þessum með hjóna-
minnið, að áðru leyti en þá, að þokarinn, sem þau lágu í, voru þessum settilir

alluðunir lagdir ofan á striga-ábreiðu, er þallin var yfir nýrar þeyid.
Maldargólf var í það stofnum og þessum öllum, ívált vel þveint, sá það
of þurru. Þristofthar eða meðligert meðli rúma voru engin, en þrumu
grjóthella aðskildi þó flest rúminn hvent frá áðru. Kálgað stola nokkur,
er sáð var í gultófu- og uppráfrídi, var fram undan þessum. Kálid og rjúrnas

erfandi lengi fram eftir vestrinu og settu sodid i krossalyots sipsunni, for offast var reykt d va i húsarhest á hausti, einu eða tveim, 92 yn einni eða tveim vottinu sálva, en oflæd var d ymruinu til. Þar var aðeins breunt nió og þveru þangi allan ársins þring, þótt kol voru þá hvergi nokkuð né fá auðg.

Húsmodirinn fór í fótur fyrir midjan morgun, kleddi í krossalyots sipsunni, þá vel, soo og hékýlin all, en húsfadirinn fór á krossalyots sipsunni, fyrir eða síðan og þá varjulega midur d sjó til þess að snappa sér út bita eða sopa hjá nágrömmunum, eða þá til þess að standa í vönnu meiri hluta dagsins og róa ef í sjónum gaf. Það var m.a. hlutverk húsmodurinnar og elstu barnanna, að hirta um fæðingum, hirta þangið, elda matinn, búa um rúm og sofa gólfid - elsti þurfti þó mikitum tíma til að hresta seingur eða stjórta af húsnum, þótt þar fyrir fæst elkest af þeir hafi! - Hirdingur og snyrtimennstamur á velli úti sem inni var kommi d fæðingum. Húsi var jafnan gláð í anda, áttætt bómur sínum, sem vóalt léta við hveru sínu fingur, fæðingulega vel útlitandi og fjörug með afbrigðum. Sem votta mátti vora þau stundum svo, en aldrei sáust þau í smátt fæðingum, né heldur að neinum óþaknum; orð var á þeirri gerð, hversu gláð þau voru og síðlót, námfús og viljng til smíngja, soo og þótt, hversu mikil móðir þeirra lagdi á sig þeirra vegna. Húsi var sjálf oft svo og sáttvatin af veltindum (92 yn), en megar þó fá haldningu og óvælssemi manns síns, en hann var drýgfeldur nokkuð og þá eitru í steapi, með hinni mestu fjölni máði og þurft sefja. Hann féll frá þá eða aldri, en kona hans varð vortí nír eða þótt sýni þessara tjóna undan áttætt hanna kunnar; hús bómur, og upphætt voru oftrátt - vinna. Húsi var; hirtur, haldur offatit - 1 þjáni, og hirtur, hirtur og sjálf dötti, mór og þótt hji. Gylfu málaða. —

Hinn bróðir min hét A. - bjó að stítt hann í 6 börn og dóu 8 þeirra á ungt barn aldrí.
Hinn, sem eftir lifðu og uppi komu eftir undir löngandi meira og er minn elsti barn
þeirra (barnabarn þjórnanna) einu tínu afhafna meirí meður og
efnaðasti hét í höfuðstáðnum.

Þeir stóð þjórnla þjórnanna var: fótur lífr, 4 hross og fólgalega 20 stúdur.
Tú var þar lítið og engjar ritja þegar. Vi er jöru þessu ein tínu besta
þar um stóðis.

Hinn fadurinn (A.) var formaður í Skólakyrri og átti stundum hálfstétt
þá er hann var und í vetrarvetur tíðinni, en hann var offast og eflginn með
háseta og logstær í blutnum þar í veidistóðinni. Vor og haust óðra
stundadi hann jafnan en hann hafði tína og holti forrit. Svofa fólga
var A. að hann mátti ekki lesa sér, að vitja yfir setu konu, flógar konu
hann faldi börn sín og tók hann því við þeim flestum sjálfur. Þetta
láuðist allt vel og eðli minna börn þau er óvilduast á unga aldri hafa
Hó þá fallid frá söðnum fótakkarinn er eða haldretharinn, heldur veigja þinnu konu
veiti, einn um barna sjúkdóma, sem frá voru alþessu ný og, svo, að ungbörn þessu
undir hrossum þannu, en litla eða engi eðli sjálf var að fá uot en mestur í
míðri Rangá valla sjótu. Vitaulega hefir þessu ingu manna í þessu eflum
veid á bóta vant, en hitt er vísu, að foreldrar óvilduast börn sín almennt
keltur þá en mi gætt meðal margra. Þessi lídu börn línu veigja barna sínna
sjálfir, einn um meðurvar og tókun bitann frá minnum á sér hit þess að
hjárga þau við og hjálta þessu á alla lund, á þessu stó, að leita ný og í háðri
annar, veigja þá sveitar sjóðinn, sem offast var og að mestu þessu annar
brennur til annara þarfa.

Kona A. var dugnadarkona en lengur á hálta, þessu þessu og vel að sér
um flesta hluti. A, meður þessu var eplu samur á vni, en vinnu samur
var hann eðli. Vinnu brogd hans voru kelt þau, að hinda hinar þessu
þessu, fara síðan undir að Skólakyrri og síðra þarí voru um, einu og svo
margu aðri. Hann var gæin þess vel og góðlyndur, semilega til þess, en

soo fa'kaldur, ad hann skalf oft og notradí vegna Kudda. - Þess má geta um
 bróður þessa láda (F. og G.), ad þrátt fyrir almenninga fa'talld he'ndtóra, vord
 þeim ládam vel til med yfirlýsingar hjálps nágranna þeirra og vinnu. Þótt G.
 tók í móti flestum tórnunum sínum inn í þennan heim, voru flest þeirra tórn
 til fösturs um einnar eða þriggja vikna stund meðan móðir þeirra var vefs.
 Þá var líklegt barnahelli til, enginn maun. Þarfélag og fari, sem þyngd
 yatu um adra en sjálfa sig og höfðu ærna ástæðu til þess.

Hilégli G. voru alladringa sem þau er F. bróðir hans, og húsbróður
 líkum hjó ládam; hjó G. mátti sjá hvalslidi tvo, en nokkri voru í
 laustofnum í stad stóla, og í árinum um þar voru brátt yfir allum
 tímum og hvalslidum, en Koddar engir. Þús áhöld voru fa' og eigi
 umur en áskar, horn og smir, mjólkur og jöla, stórnur og mjólkurtrög
 eitt eða tvö. G. fardi frá hinum fari slindum, en hann átti, raki lambin
 í fjall, enda urdu fjallstíll hans í haustin hin minnstu þess um vord
 vera í sveitinni, eða þau, ad standa á Mosnum, þ. e. ad standa í Kingnum
 safnid meðan réttad var og drögid í lítka, enda voru þeim bróðrum þend
 sameiginleg fjallstíll, því þeir voru í felagi mid frá forrunar og fjallstíll in.
 Þá hafði heimili G. það fram yfir heimili F. bróður hans, ad þar var smidji
 allgöð og stundadi G. smidar voblarar, einn þann þann smidar, amboda og spósa. Þó
 var þar og stekuma semilef og umur hús í vinnuallan stundi. Þar Deplagidur
 var það gödur, en adinn fyrir rötur og neður, svo og Kartofflar hin síðari ár.
 G. var ungur og gilegur mid ur, oftastur gladlyndur og spauz samur en gróstru-
 laust þó.

Þótt voru heimili þeirra bróðra Kirkjunotkin, tórn þeirra hvalslidum, vord-
 vord og síðla, en sjáanlegt var, ad þau höfðu alit yfir við þringan hofþ, þótt
 lítill fimdi það á heilsufar þeirra, sem var þurðanlega gott. -
 Hjón þessi: Áren, bróðir Ándrís, Þjarn og Danels, en Kusti hans var Ólafur Hannsd., systir hans var Ósláttur

Gá má velfra feridja heimilis af meðal stöð og falid var meðal hinna
 efrandi. Hús bóndinn þann hét T. og kona hans M. Þú sith veltu þann
 sunnan í koti einu, en fyrsta árið gaf af sér sex hesta toðangræsis, það var
 stíðyrðið fyrir því, að þann þangi iordinn til ábúðar í þann gættli 25 spæru
 í eitt skífti fyrir allt of 20 álma landskerul á ári hoxju. Að þessu þanga
 þann of þyngdu búskapsinn, en stóð með sífelltum telningu ein 33 ára skóid.
 Þann eignuðust 12 börn, 10 sonur og 2 dóttur, en bóndur lovaðist og sýnir
 því; og jarðeignin nokkvar heyrta þann.

T. varð heppstjóri sveitar sinnar og fyrir var máður margra opintanna mála,
 en M. kona hans einu ljósmeðirni í heppnum; tók þann allt börn in, sem hún
 tók á móti í heimili sítt og ól um fyrir þeim, allum aðstandendum að heftu-
 arlausu fyrsta vitnumar einu eða tvö.

Húsaþynni voru þar góð, þótt þyggð voru með sama holti sem vinnur hús.
 Badstofan var 22x, staffólf og eitt staffólf með tvöum vinnum í herbergi
 sem byggð var utan of og áfast við badstofuna. Tungangur í badstofunni
 var því á milli hennar og herbergis þessa. Moldargölf var þar og gluggi í
 stafni, með 22x húnnum. Bóndur var út við gluggan. Hinn in voru í
 gjóttakálmum með timburffálum í milli og rímskottar í spundun og þyk-
 um bóndum. Veggirnir voru berir og sá þar í gjóttakálmum og tollid, en meðaldrar var
 meðfram hnumum allum og stöðin frá gólfi til mennis; á þessum hólki hnum eini
 grútarlampi, sem lýsa átti upp alla badstofuna, en grútarholur voru nokkvar
 frammi í eldhúsi, berir og göngum. Voru lamparnir og kotur var með þessu
 Kótiljuni og háttarlax og háfs lýsis til ljósmeðis. munda það fyrsta dæmi
 vinnuljóðs in á hnum, eula var það ljúandi mið fyrir ungum, að nota st við
 þann, sem þó varð að vinnu svo, þar sem elki var einn ummáð veltja.

Cid öðru leyfi vora húsakynnin þessi: Vour skómunur hór, smidju og þadkefi,
 Hl þeir gældhús með stóru þadstáli, sem jafnan var fullt af ladi, þjofská, þlúningi
 og öðrum eldi víði. Það við býjar hús var heggardur með þóðum og einu
 eða tveim fyrir samfelur, en auk þess vora jafnumög heystadi á mulligardi.
 Bistar hús var í þarlega seli og rúmadi það um 100 sandi, en heimis fyrir vora
 þveit hesthús, lambe hús hór og orhús þveit á þrasigðum tóðum eigi all-
 þjari tóðum, enda var feisadur heimilis þessa þess hór segið hús síðari ár.
 Hestar 16, eða um 80, þveit 7-8 að tóðum og sandi á þessum aldri um 100 að
 tóðum. Engjar vora að vora eigi miltlar úe andummar, en þrasgefnar og svo
 haggeldar, að þar niatti heggja á nokkurnar innistóðum hór haldur var vora-
 lú eða þveitka eitt úe öðru fremur.

Heimafólkid var þetta hús síðari ár:

Vinnuinnu tóðum og stundum þveit, þveitkomur hór og auk þveitanda tóðum
 þveit, sygnis 127, en ein þveit var í fóstri um austadar. Þveitarómagar
 vora þveit jafnan einu eða tveim og oftast Karlógnur Karl og górnul kona.
 Karlmann allir, þveit, en úe að hór þveit hór þveit, stundum þveit og vora í
 vora á vora, einu þveit einu og hór. Þar var þveit jafnan tóðum eigi
 um að þveit um býjar eigi, en þveit og hór þveit vora þveit á alla
 jandþlagardama, sem vora tóðum víðáttu miltlar nokkud og vel vorkaðir fyrir
 Kartóflur og Kálavætti, sem jafnan vora vora tóðum og, einu og þveit þveit-
 inar, en úe vora vora miltlar, að árlaga vora marga hór þveit þveit þveit
 til þveit, en þveit vora, gegn tveim hór þveit og nýjnu þveit um
 til miltlar einu hór þveit vora áður. Sol vora þar nokk allan vora um
 til miltlar eigi og þveit gæmliaga og vorkaðingis. Oftast vora þveit velli lagdir
 þveit eða þveit húsar hestar, enda var þveit þveit og þveit vora vora lagdir.

Soo vinnusinn var M. hrisfrejja, ad flott vinnu afl var þar mikil, lokt hris
 hjólvörur sínar og ok mykjunni á allt hrisid. Á vestrinu, en karlmenn voru
 í vori, hladdiott hris karlmannaþotum í byljahúð og handindum, for hris síðan
 með þannig línunum vinnu kvæmum sínum á brettar hrisinu og til gegninga fíndi
 öllum, en lét þórn síni, þau en voru udrí kelt, annast þann þau en gegni voru
 inni í bótunum, búa um ríminu, sópa bótum og matreida fyrir þau og konur síð, en
 íti voru við gegningarnar. Þá for hris ein með 3-4 hesta fram í fjórnum til þess
 ad afla þáðan nepra sólvu og hafði hris þá einu dræg með sér í þeim yfirdum.
 Voru sátni síðan lótid í byrdur lokt íti í skemmunum, for þó þau, lét hris hrisit-
 asty og síðan seld ad karlmenn til sveitavinnu fyrir snjó, kóly, skinn og hris-
 hristu.

Heimilifóttu þótti bera afflestum áðum ad hrisuldi, gáðri ungerðni og fíndi,
 og vinnu sinni var þau öllum í blóð bótum, badi hris bótunna og hris þeirra, en
 voru þau all alin nyp í þeim sjálfstjórn dyggðum, ad vinnu ad gegni heimilis síns
 og hris bótunna, eigi síðan en sínu eignu, og var kaupid þó eigi yfjamillid. Kaup
 vinnu sinni var 20kr. á ári og 10kr. vinnu kvæmna, auk skýldunnar, sem voru
 4 góð for fyrir hvort þeirra og 2-4 karl bótunna fyrir hvort þeirra þýna, sem
 féll gild þóttu, en eigi bót þeirra eða hrisinnu; þau fengu ad eiga rith lausid
 hvort og hinu eldri var oft án afnád fóteld eða kálfur, sem þau þá fengu
 ad hrisda sjálf og fótun ástríki síð.

Hin síðari úr fengu vinnu konur kistur í kaupstadnum og kostun hris kist-
 unna 12 krónur og kistakistunna, en soo voru nefn la 9 krónur. Fengu þó upp í
 kaup þeirra í stad þeringanna (10 krónur). Þá var þad og, ad vinnu sinni
 fengu ekkert kaup annad en hrisan hlut sinn á vestrar vestr í stad
 kaup þess, en þeir hófðu áður (20kr.) og bót þeir oft í byrdum
 semilegt kaup, eftir þó þeim þá gendist, ef affinn varð semilegt.

Það þóttu þeir fyrir hún mestu, en vinnuáætlun notkunar, rímllega þóttu hvar á
aldri, á eðis sem vinnuáætlun til stöðvönda eins í nálogri sveit fyrir
40- fjórðungi - Kúna þess yfir allt árið, enda var hann þessi umgi mætur, með
aftrigðum duplegi til allrar vinnu við sjó og í sveit.

„Katturinn“ í heimili þessu voru, sem ástæðan annars stadar þess er:

Hismóðirinn fór á fötur 14. 5 á hverjum morgni, setti upp ketilinn og hitaði kaffið
handa fulltöðru þóttinn og nýðkinn handa krotkinnum og karlega krotkinnum og
krotkinnum, meðir þjó „lilla kaffinn“, en næsta steyldi um dagmálabilid. Þann hálejd
var midlepis matar á hord borinn. Ísá hús freyju fyrir því, svo og nokk kaffinn 14. 3-
4 og laus kvoöld matnum, um midnattur leytið eða 14. 7. Á kvoöldin gerdi hún
við fata þjógg barnanna, eða þá á hún spann þráð í vott þinn og síðust allrögels
hún til hvíldar, syfjund og þreyft. Því gæta þórn sín hafði hún í vöggunni við rínn
pilt, en sjaldan á brjósti, nema vottkvar fyrir viðvarnar. Eftir það tók einhver
vinnuáætlun við þess stæfi þess, að annast um þórn in og létu þess þess liggja
hjá sér í einum sinni.

Hustvöðlinn og vinnuáætlunin fór á fötur 14. 6 eða jafnvel fyrir. Hann til
þess að sjá um gegningarnar með þess, en þeir til þess þess annars vinnu.
Einn settist í vefstólinn og af allan daginn, annar fór á beitar hús á veturna og
til smátannustun meðan þess þess með, og sáð hann sjaldan inni við allan
daginn, nema við máltíðir, ef svo bar ind, að hann vörðla þess. Annar vinnu-
þótt og stápnud þórn vinnuáætlun gegningarnar þess við, mótun hús þess in svo
oft sem þess þótti; vörð sjólept um daginn fóru vinnuáætlun til sjávar gegns, en
á veturnavertid lágu þess við í vinnu.

þessum þessum - en svo þegar all i meginum me þetta erförin ut i
væðum og vind góð góð betur d. en óg eltri i meinu stótholli!

Heima vid og t.d. vid þessum voru þessum notadar ad ofan-
væðum ad a þó ein stótholli ofur til mótis vid stóthollið og hálðu flór einu
vafni, v. m. 16. af eltri me m. d. i þessum, t. d. stóth vid grjósvinnu da
gæva til eðtu, þess þó væðu meinu bráðlega þessum i otuboga botnum
og i handleggjumum. Vid stóth voru þessum þessum bði keltar og lidur,
en ein þessum þó btri en notkum vinnu vagna þessum hve vel þessum þessum.
vel i stóthvigningun, en þessum vörn þessum þessum btri en einu þessum
þessum vid stóthinn, ad þessum vörn vel ofur, in góðri ull og með einu stóth-
vafni.

Væð blátt me, þess, sijnótur ad a væðan milli þessum og þessum, þess
meinu i stóthinn solka, með þessum ingalástum, sammeð me með me
einu og sijnótur vörn. Þessum vörn ofur einu keltar ad stóthinn og stóthinn
væn me stóthinn solka, vörn notkum stóthinn en væn me þessum, stóthinn ad a, en
me vörn me þessum, og keltar - en stóthinn solka vörn me, þess sammeð
vörn ad a vid stóthinn solka, þess væn me þessum me þessum.
Væn þessum þessum me þessum, ofur stóthinn vörn ad a me þessum langþessum.
me, ofur me þessum vörn in þessum, en i þessum þessum þessum þessum
þessum me þessum þessum og þessum me. Ad a þessum þessum þessum. "væn-
þessum" og vörn þessum gíof me þessum og handleggð þessum d, væn eltri
me ad þessum þessum me þessum me þessum þessum þessum þessum
þessum vörn. Þessum þessum, e. t. v. sammeð me þessum þessum, þessum
me þessum me þessum stóthinn þessum og alla vagna þessum, sagð: stóthinn
þessum me þessum me ofur me þessum me þessum þessum, en þessum þessum
stóthinn me ad a þessum þessum; þessum þessum me ut af þessum sig, væn me þessum
"þessum!"

hitt man óg vel, að fader minn fékk síu Háfu eins í einu stöðu, móranda ^{90.}
á ári, árið 1875, og aðrir með vortelkili víðendum ári síðar og 1880 árið hann
hann ávart þó, en hann fór eitthvað út af Bönnum; Þótti þetta talverð
Lunda og lígi var frítt fyrir því, að það þótti vera vott um óberjulega við-
hjúf og jafnvel að lofaði nokkud á, en hann var mi þu eppitjóni og það dró úr
öllum undarboðheitunum, svo og það, að manni vissu, að hann var enginn til-
gerðar mættur eða gjóstrungur, en vilði sýna annað en það sem hann var: Þótti-
legur alþýðumættur, sem oft varð að fara út af heimili sínu í almenningu-
þarfir, lagður í Feli (Stinghattur) og gígrættur, enda þó nokkud áldur og
því Kulsáttum og Svafjani. Hann varð því að hafa stinnfeld eða veltur af um
fötum og vængi hann vottuð og kuldur.

Þjóttkaddur manni sí óg engum nema þróttum og kaupmanninum, en þessi vott-
þó lígi í kjóti, heldur frakka eða „diplomat“ „Sjálft“ eða einhverju þess-
Kannar, sem óg hann namuast að nefnu; svo þá gott var það.
Fyrsti Þjóttkaddi undurinn, sem óg sá, var Þinnur Thomsen, en hann var
svaramættur Þómasar Láru, og því Láru Halgrímson (dóttur Þorgrímsson),
árið 1877. Síð þetta, að Þorgrímson, sem var svara mættur einnig, hafi
verið Þjóttkaddur, en ekki hefði verið þótt það svo mikil neyting, að óg
þessi eftir því, enda er óg óþöggur mættur í það hvernig manni eru kaddur:
Óg þessi aldrei eftir því og þessu þó gott þessu þá af einhverju áttum.
Stjúvlasti sá óg ekki fyrri en 1878, en þá, í þessum árs hátíðinni og við
móstrjúvlasti í Stóla Seyri vott þessu stáðli þóttur gandi Þundurinn og
sýni hann nokkuri (sjó S.P. Stóla dagurinn 1878), svo og votturinn „Assistentur“
af Þóttkonnum (Gyrdarþóttur) og Láru þessu yfir manni af stóttum þess, vottur
þessu áttur, í dunnottum, en það þýddi: Stjúvlasti þessu. Saman þessu það, sem
svarta mætturinn sýtra sagði, en hann kom í Seydióttur og sá þessu í stóttu
þessu þessu einu, en sýndi að þessu þessu hefði hafi þessu áttur
með þessu þessu yfir þessu þessu. Það manni hofði

um stund á myndum, undanli mi og, en sagði síðan, einis og við
gjafum sig, en þó svo lítt, að aðrir heyrdu:

"Og er þó karsti á dönsörum!"

Svo fásíðan var fótu um bindur manna þá, að þeir fóllu í stafi og þeir
sá manni með stívalastó á fötum, enda þótti það ótrúleg merki upp-
stafningshátta og tilgeðna!

Þann klippu hár sít þannig, að þegar það var greitt niður og aftur og
hvalkannum, var það stíft svo að niðan verður, að stöllum völdi, og þann þeir
meiri og búsmari, sem hárir var þykkan. Verjulega var þeir stíft í miðju,
fransur þá einis aftur í tvírfel, en sjaldan til hlíðanna eða í þessu Kollvillu-

þá klippu karlmanni stegg sít með stöðnum, en rövurdu eldi, og létu
barta vera í báðum kinnum fransumandi ævrumur; sumir höfðu, þó og
stegg, þ. e. undir hálkum og höku, en klippu á eini varir sínar og hökuma.
Eftir 1874 tótu manni upp klippingu þá (og síðan trahitur) en þann var við
Örn. H. Þorning og kallad var á vera með "Kristjánis minnda-stegg", en það var
stegg í efri vör og bartur í vöngum; þótti þetta þó áfendur og verra, sem stegg
það en eigi var klippit eða kakað, var meira í vör og vöngum. Þó voru þá að nokkru
mann, t. d. Þeir gamli Loey, Þóður á Kóli og sýni þann, svo og þinn in drit í
Nafjávils og utan þannur, sem létu vanga stegg sít vaxa svo langt sem völd,
niðan í brjósti og bringu, en þeir höfðu eða klippu stegg allt af efri vör og
höku. Þetta var á vör eldi, "Kristjánis minnda-stegg", en klippit þó, og þá var
niðrið langt.

Þinningsi Kvenna á þý bairt með að gera sömum stíl, en sagt var mér, að
hann væri þvi eftirlehta verðari og yppar loysi, sem þilsin vori fleiri og
miskitari, með gramum, blánum og hændum flættuðum.

Þvi var það, að hún systri mín - hún endadiót hún í Garmum í Fyrri, þjórgunur -
er d'þeim árum þótti vilja halda sér til, þó í áttínum, Haldal þjórgunur þilsinn.
Heimkúð hennar lá um Ásava og kanti hún og samferðarumum hennar í myrði,
áur og Bleytu, og þau öðrum hún að Seljatungu, og hún fljúgum til Eggja líða,
þorum þvi til laidar, að stílkau missti árum stíjvæla stó sínu, og þau hennar
eini offur og bati hún þvi sudri, sí vofur um þóttum.

Þvi var ein samferðarumum stílkauum henni svo skotkrossum og hún á. t. v.
hennar líða, að henni þótti misils um verk, að hann væi stílkau þóttu þráð hennar.

Ennir vildi svo til, að þjórgunur væri komin að Seljatungu, 22. þar inn að Gíða
eftir Koffi, að komumgt þann, sem svo á hinni þvi er stílkau sat á, völduði.

Stílkau kenndi í þjóttu um bændu og vildi þugga það og þvi haldandi hún sér
á þá líðina sem stíjvæla stírkum var um á, en hún þóttum þerruði hún
frammurðum áttum þilsinnum og sátt þá bær þverum um þann var Gíð!

Þetta sá hún hálfgendi Karasti hennar og þótti hennar svo milid þvri, að
hann stáit allri vinnu við þann upp þvi þvi. - Enda hlaut hún vinnu og þvi.

"Sinnu, í þjóttum þilsinnum"

Það er hálft stílkau þvri þvri gandi, sem þý man eftir, þráða eða þráða stíj-
vinnu, sem góms þvri hennar geymslu haldandi hún sína í haldandi haldandi
sinnar og þóttu upp sínu sínu á ári, þráða þvi þvri til altarid, eða árumum þá-
líðlegra samvinnu.

Stílkau id sjálf þvri þvri eftir á við upp þvi þvri þvri og þar var það sí vafid
haldandi hún, eftir þvri haldandi og þvri þvri áttid, svo að stílkau sat þvi
fastura, en það tótt haldandi á síj og mátti líkud við það komu, þvi það var
þvri og vel línskóttin (stílkau) þvri, sem náði þvri á málud við áttid hún þvri,
en það var. Haldandi var eitt til málud, geymslu hennar, stílkau þvri

Móvinnu þar eystra var búið ríð og vord, nanna í Phlegium og þar, sem háir
 kálkann lágur að áinu eða lalijum. Innanna í vorin var fandið að taka upp
 móvinnu; grafi 4-6 álma langar og 3-4 álma bráðar voru gjóðar með stöð
 með stöflum 3-4 stöflum stungum, en einnig voru uppheldar stöðstungur þangað til
 móvinnu dást, og var hann úvísð þykkari en 2 daga stöðstungur. Hókalbinnur voru í
 stöð eins og í stöflummi koldi og fléygdi sá, en þóldi hvarjann þeirra upp í grafin.
 Kálkann var í handum þess, en þar stóð og lét í viki þeim og handlangdi svo hvar
 þeirra til hins vosta, en blóð þeim í trauka, gilda þá undan en niðar ofan.

Vorþeir síðan látnir standa þannig um nokkurn daga stöð, svo úr þeim stöð,
 en síðan komir út í þingum þar í kring til þess. Þessum voru mókalbinnur
 komir strax út um völdum, vori hann þessum, að nokkurn tíma látnum var
 minnum einuð víð, og þegar hann stóð fullþvorn ordum, var hann bláð í kóði og
 fyrst yfir hann, þá sá, sem algengur var, að hann var vorinn inn í móvinnu, en
 stöð þar án þess, en síðan, að hann var vörinn til þess, en voru komu
 í lobi utla og kaldur, voru stöðummi látnir og í þá látnir sem koldi og stöð á
 þeim til þess. Þessum var síðan látnir í það stöð og komu þessum með
 stöð og þessum um vörinn. Ein hluti þess stöð hann ofullu og jandi til aldris.
 Þessum móvinnu stöð gannan að aka minnum þeim í stöðum og stöðum, sem
 vörinn var kóvöldari eða stöðum, því þá kassadið allt svo vel" og þessum
 þá merra aft og kóvöldari til þess að draga stöðum upp úr kóvöldum og þessum
 eða þessum kóvöldari og "stöðum sig" þar, sem í árin voru kóvöldari.
 Rudningum ofan af móvinnu var svo reth vörinn í móvinnu strax fyrsta
 daginn, en þá svo, að hann vadi upp í grafin kálkann á þessum vörinn, svo að
 látnum þar sá síðan að vöð stöð hann fellt í grafin; var þessum þó sá
 allstundan gott nóg vel, og því fór máj stöðum þar forstöðum eða stöðum.

Til forstöndarinn voru notaðir tveggjum forfljóum: Ein störan, sem
 stáru forfljóum einu og hin öftri d vana og í einu lagi. Sumir höfðu gætt í
 ljáð-oddinum und bændi í, en annar mánur hélt í hendi sér góðar jafu-
 áðunni á milli hinum; var það d vana létta og en vana d fólótis betur ef
 forstöndarinn var duplegur og vana d öðru höf. Þyfti d höfu
 ein öðru höf á samfelldum, s. s. 400 upp, hláðin heyr suman med fubli gæil
 heyr í milli þyfti forfljóum d vana 12 feta á langd. Þóttu ein eigi svo löng,
 þyfti hvar stýtti forfljóum, 5-6 feta langar hvorum megin, og var þó þar d
 forfljóum látin yfir enda þeirra og málum; var það nefnt, d „Kápuþyfta“ en
 þá vildi heyrin öft rjúfa d vatrinnun til ef hvar vöðri milli var í; var það
 þá Kápuþyftum sem fyrir hétu d og foru þá hinan einuig sömum háð.
 Til þess, d heyr rjúfa þvi síður, skaldetun mænu heyrin med vísan Kristofum og brenna
 þó samann med málum d sildungeta stöðum góðum.

Med þvi öðru-forfljóum voru störan 6-7 feta langar forfljóum og vísan forfljóum
 yfir flótt heyr. Sá, sam forfljóum öðru vana d öðru hana beggja megin og vana
 stýftur til d vana sér vís d a brogða ein yfir til hinna bláðarinnar.
 Duplegur og vana forstöndarinnun vðáru allt d þvinnu tveggjum ein öðru -
 höfu d dag, en þeir, sem notuðun ein öðru allt ad 400 hundrum ad vana.

Þá d vana þvinnu d draga forfljóum „þyftin þóttu“, vana þóttu forfljóum og þvinnu
 þóttu svo d þóttu þvinnu þvinnu tveggjum og þvinnu þvinnu, en þóttu þvinnu tveggjum
 þvinnu tveggjum d vana tveggjum tveggjum ad í vana tveggjum, ein öðru forfljóum, sam svo
 vana langar, d þóttu dröguð med jörðum, ef flýta átti þóttu, ein og hinan stýttu, á
 haki þvinnu tveggjum tveggjum. Sumir síðun stóttu forfljóum í rjúmun upp í Klyftuna
 Klyftuna, svo haki þvinnu tveggjum ad endannu haki eigi vísu.
 Forstöndur var ein hin erfidastru og vana vinnu sam þvinnu gætt, en þó

Fengust þeirri manni til þeirrar vinnu en að gátu komist og var kaupid þó eigi látt:
Tvor þeirri i motta lagi fyrir dag hvarum of þó di að auki.

Stammur var i hvarjum líni, og voru þeir til afspadir til eggjarinnar, en
eigi lajdi i hvarfi stáin; svo hardi voru þeir, að þáinbrýni ein munu i þáin.

Torf völluminn eða torf ristun var þar hald, sem fjótu myrur voru og i
sinnu þeirri var haidiingrista eða völlum; mátti þar fá eidi godlymur og
framansundirkoj, sem kom sei vel, þar sem engum fólki var að fá til þeirra
hluta. Mældýmur fengust auðtan in Madallandi og svitunum þar nálöft.

Abel
7 mel

Viðast hvar, þar sem samilögur fólkuvar en i guldstarar engjum, en
at að finna og var það til margra hluta nýtsamloft og ein þann til litunar
i fófum og ein þann til þess, að festa i þáin mósaklitum, en hann var þáin til
in skófum þáin, en finna má utan i hvarumgríði og gráum stáinnum i þórum-
um hvarum; vörður þórum eigi náð vana i vötu vörri, og svo er einnig með
þjallagróðin. Til þess að ná i mósastófinnar var farid i afláðandi sunni
og þó þó hvar i mósaklitum eða ömum smíðab. Atid var stungid upp
með stóflum og lá það ríunni þá stungu vidri under overdinnu, lóðlraut
i lit og stó i þá þannleikum einliti þegar það hóf. Þórn að nokkur og
legid under þess lofti.

Þóttir munu þekkja nafnuð þetta og halda að það sé til sama sem at þó,
en þóttum en at sama en of þó sé þáin sojnis að atátt, en þótt
þar fjarki, heldur en það komid of þótt, að sojtt er mun óhvar láta unglings,
þann sem úþatad in i for og blýttu: Hóad er að eigi þú? Þá er at þess til-
atáttur. Atid er vígjuloga for og ladjá, sem engum þá ein in þess veldur.

Fjallsteil og Klettir Flóamanna.

Langstu fjallsteilin var, þar á norðurleiti og síðan enn langra og
 inn í Arnarfell. Var þá farið á sunnudegi í 2 dögum fyrir klettir en í
 norðurleiti á miðvöldum dögum vestra. Þeir, en fóru í Fít, (Sultasfít)
 höfðu og stadi nðan á langar dög og þeir, sem fóru í Vax, sunnudaginn
 vestra þar á klettir, en á miðum dögum þeir, sem fóru um klettir. Þetta dögurinn
 var í föstudegi og þeir, sem létust fjallsteilin höfðu, á staula í Skord-
 unum og á Mosunum áttu að vera kominn í þessu stadi. Á einum safnið
 voru klettir byggð (Háðamuninn), svo þáð kynni eigi út um sveitinu, en
 þinn áður en klettur var og til þess að standa í kringum safnið við klettinn,
 þegar þáð höfði verið klettur þangað nðan af klettunni í föstu dögum og þinn,
 en á klettunni höfði safnið verið um nótturn áður, inni klettur milli fjalla
 þeirra en fjallmann höfðu lagið í miðum þeir voru í fjallferðinni og svo
 annars, en áttu að vera í klettunum og höfðu fjöldi um með sér.
 Klettir fjaldanna á klettunni var mjúkt bil og átti fjallmenninn einn
 hverju fjallmannafjaldi, að standa þar vörð, svo þáð fóru eigi út í
 kringum, en þessu vandan þessu fjaldinu með, þar á í kringum fjöldin
 og í skurðunum milli þeirra stöðu margir þeirra alla nótturn, en áttu
 að vera í klettunum dögum á klettir, þótt eigi átti þeir klettinn.

Kælli þá heyrta söng nótturn þar á Eyrunni, þar þegar safnið höfði runnið
 afan frá afritunum og stöðunum á þessum þaga og við klettunum fjöldin við
 þjóða og fjallmann og áttu höfðu steygð fjöldin sínum kringum klettunum
 þar safni, einn og vori þáð inni klettunum þar, en eigi átti sér nótturn
 áttu —, hljómsöngurinn hundurda manna í hverju stadi: —
 þau voru skurðunum 5-6-8 — sem klettinn voru til þess að haldast við
 á um nótturn og kringu þar fullum klettum fram til morguns, ný lög og

göngu, flest, að öll fleiri höfðu og fundu vel samd. Þótt enginn söið
 náinn ákvæðinn söngtjóni í nokkurn flokk þessara. Men höfðu sýnu við og
 athugið, hvar best væri söngid, hvar fjölmenasta hópurinn og hvar þeir vör
 þátttökendur sín, kunnustu söngmanninn, og að undanförm og um mög
 umkledin á, hefði stannu þar best með sönghöddum sínum og kunnattu.
 Hljópa mána þá í milli, "stæddama" og gættu þá þátttökendur í þessum
 að hinni hópunum, og hvar um sig hefði misnumandi á dráttar og. En
 það mun ofkast hafa verið þar, sam þeir sungu, Þítu-broður, Felugi
 Jóhannsson frá Rangum og Örnstæva-broður mánan þeir (hinn síðastnefndi),
 gáfu ástæðu.

Flest að öll munu "stæddin" hafa þannig þóga munu þessin láta til sín
 heyrna úg lof og fjörug, jafnvel, og másto engu síður fyrir það, þótt þau
 vör við erlenda höxta, einhvern dæmsta, og man og sérstaklega eftir
 nokkurn þeirra, t. d. högin: "Suver þau í letta hause" (eftir F. R. E.
 Knutzen), "þu gitt mig ud en Sommerdag at hore", (gamsalt þjóðlof), "Gib en
 Gleden, for den flyer" (Canon eftir J. Haydn) o. fl. Canon-lof, t. d. "Þau í
 flokkum þýgum" (eftir G. Martini) o. fl. -

Hér var, eins og áður er sagt, um fundu þóga jóðan söng á ræða og áhugi lofar,
 þótt í söngum vör, enda vör þannig samantkomu úr margir lofar söng-
 manu sýttum og úr Rangja vallarsýtu og hildu þeir, eftir bluti þeirnar sýtu
 réttir sínar einmitt sama daginn, sam þessum.

Hallmann voru vör í fjöldum sínum, enda vör þeir flýttir eftir löngu og fl
 Stranga fjallrétt.

Fundu þóga líkud var um dýrlýmte og í hluneyri þessa nóts, oflof og rýstingur
 vör engar, þó flesti dýrlýmte vör ríðandi út um allar sveitir, um Skaidin
 og Krappana, hóma á þessum og létuðu hvar annar uppi til þess, að gæta fæst-
 ar hvar við annan. Þeir sásto haldur eltri í réttumum, þó þangað eftir

þeir engin erindi, enda rétti þeir eltri og að sofa úr vör vinnu daginn eftir.
 Þítu-fundinn vör bði stannu þógar og síðsamur; til þeirra flóttu
 margir man og stullu allt sumarið og stannu sér vel.

hóli í Ásnum, eða fósti lígi vori langra en upp í Hólavollu eða á Árneshóls-
 vadi og mega svo vera í Grjóthelljanétt eða Skeinsbröts þjógar niðun eftir
 vör. Þessu heit fósti eða draga þar fóst í sundur hvern fyrir viti heins lí. -
 Þóttar á munnvegið og þá á dröföldu vörn Dölsáttar, stamant þar frá
 sem þjórsárbriin er nú; vör þar heitnar nétt fyrir vefurastöðun og húsar
 síðustu almannings. nétt.

Fjallfæðumnu stjórnaði gangu þessing, ávall nafnunar, fjallkengur". Hafi fæðin
 minn þann staxfa á höndi um fjaldumng á, og síðan fjúsin, bróðin minn enu
 kengur. Þess vegis fella ój, á þann í fjall, "óðru sinni í þess, "en ári síðan, under þleth,
 og oft frá ój í Skeidarnéttir og var þá ávallt á "Hlunnayri og fól, þátt í söngottlemmstun
 um þáinn og áðrum glæðsteg, en þar frá þann. - Þess otti þar á vör Hlunnayri um
 þetta allt og minn þad svo, sem þad hefti, vör á gdr.

Þegar foraldrar mínir fengu ábúðir jörð sína 1854, fengu þau G. hesta þóðugrósis af heimi; lísið var kargaþyft, en í þeim 33 árum, sem þau bjuggju þar, létu þau stétta lísið svo og fara það út, að síðustu árin fengu þau 150-160 hestum í góðum föðu. Engjanar voru litlar, en notaðar jöfnar, þó í þeim mátti virna, jafnt í vaxtið sem þunni; aldri þurfti namn doynur að falla úr vögu fössa. Varnargæddar voru hládnir um allar engjanar, þar, sem stóð þurfti með, af flóð og laldir voru eigi til varðar og ávritu stundin voru gæddir um eyfir allstóð svoði, sem mið um vöðvar bestu engju.

Stóttisáttar kirki var reykta jarðarinnar og með foraldrar mínir að 990 25 spjallur til þess að fá ábúðir; eftirgjaldid var svo að reis 20 álin í landsvísun (10-12 kr.) á ári hverju. Fyrir þessum jarðarinnar voru engar áttar en þó, að hinda mátti þang og þangviti þar, en jörðinni var útvaldið vider við þóinn og eitt fjórþús fylgdi heimi einnig til sólvoteldis. Hótelid var staus, en hagrætt samlok; í Meiduneyri og var þar byggð beitarlús eitt allstóð um 2-3 kilometra langt líd frá bænum.

Í eðli vitar var vaxþing hafi og einnig þang það, en stórid var með vinnu, þ. e. stórid með þangsigðum í eð stórinum og það síðum lítið mál í land. Öffast voru, og einnig hús síðum í 8-9 nauþgrípni í fjöri, 7-8 hestar á gæddi og gjöf, 60-80 lamb og á líta margar; sandin voru öffast á amúthundid talinn, og fálid of þessum fadafalstórum miltid of lísi, skán, í þá hús um og hesta það miltid. Myrkjan var binn í Mafnum og barbróttum í lísið á hærte hverju að áðru leyti en þó, sem niðri minn of heimi og álf í lífótönnu í mögn hlutaþess. Þó var of Múningur hafður til eð leyti, á samt þessum stórkryggjum, þess harsum og móða þangi. Þangid var litadrjúp vel, en of þó mátti aldri líta, svo að eigi kulmedi það út. Þesskot sá með eigi, nema til dreginga ljá og til smíða; ljáir allir voru smíðaðir heima og allir hnaþessar og fötur í hvarsthorarfat sem

var, heima umid; kvaðjar og fornar úr hrúts hornum, ladaðir í lóð með lappum-
lappum í gogu. Radinnar voru lóðir smáar, fyrir baxum og vestri og stóran, fyrir
utans yfir for. Fallegar rósmunur voru í hverri lóð og „lappinnar“ sléttu
sjaldan úr stu samurfráðum. Skinn lóðir þú voru heima gjörð og flóttar á milli
faturáðum utast og innst af inn úr einsteptu, voru eldri og vaxandi, létast, flótt
og lagad til, eftir því sem þú gjörðist.

Þú voru og all haidvar, hvaldur, sáttar, undir lóð, ábreiddur yfir kvenstaka, reid-
ringar, beiti, hús og skeldur og haid á milli er þessa lóð heyrði heima umid.

Til ljósa voru „grútarlampar“ svo nafni og lóttur, er hafðar voru í fjóð, aldrei og
vörum frá heimum; þessu kveðinu og háfa, hállar og stóru ljósi var haft i lampan.

Þessa, en dæmja birtu báru þeir í lóð stórum þessum stóru ljósi óða stóru. Óllu
lampan komu eigi í þeirra stund fyrir en 1875, en stunda klukka ári þess.

Selstæði (fl. e. Syðra sel) er ágæt birtu land fyrir lótt og sátt, gróður mjög,
með gullstara, þessu og saf. Flóttur hafi og þar, sam oftast lóttur á milli vatni
á vetrinum til. Þar mátti og finna hóf í fjörnum þessum og sátt þeir á milli
mjög í haum, enda for þar kindin mjög sér á vöðva en lóða lótti og til hófsins
máðist; það voru einu mestu harkannan fyrir þeir á milli og svo mjög þessum,
sem kunnigurinn var eigi mjög þessum í, enda valfrá þessum og eigi.

Það er mjög blátt alls þess og lagur þess milli á milli, uppsunna
Lugólfs fjall alla lótt undanfrá sjó. Þú er hún all ordin á milli á milli sátt,
er þátt hún komi á hafa þessu þessum umum, á einhverjum leyti, er þar úr
á milli mætti en á milli var með þessum þessum. Þessu og því þessum stóð
reim lóttu hafi þessum með þessu stóttu, hafi þessu vel og þessu sátt, stó hann og
kappi milli gróttu þessu frá mætti til hvald og eftir hann lóttu þessu
2 1/2 hestur á milli sáttur - af þessu hafi. Stó hann með ofi en sátt vel.
Eigi alls fyrir löngu stó á milli með þessu á milli allri þessu hafi sáttur
gjömlu þessu, einu með ofi, og eftir hann lóttu 20 hestur á milli óða 40 sáttur

ad legimus loferum ad jafu lofnum hinc a lidnum seu hinc. Et hinc
una affalda "upstetum" ad rads. —

Hic hinc off Komid sin fjerstoda — en gad veit by ad adis munt. Kalla gad — ad
of allin landomum, og einnum þeir, en utstakla landum byggja, vil di hinc
sig up, og flytja gadan, sem mi eru, galti þeir og otti ad flytja si fudur lando-
undislandi og lifa þar i hincv stak og ajapar ofla, en vera svo i samvinnu
um samfjarvottit og hrossa þar, sem betri staklyrdi vori: Hafa t.d. þeir undir
sandfjarvottum i Holsfjalldum, Aru en vafu stakendi, ado þu ar annar stakid, sem
gad veit vori og omur hantug staklyrdi. Ann di þetta lilejvot þvi, sem var
adur fyrrum, ad manu hofdu þar ad sinu i seli. Litunlojo þyrfti ad byggja
sel þessi þannig, ad þar vandi hofdi og hincv staklyrdi þvi sig, og omur þvi
þarvinnu, of hincv staklyrdi ad þara i þarvinnu, enda matk. e. t. v. þvi
þar eit þvad ad ad flytja þar ad ann ad fudur þannig.

Suðurlandsmundir landid gati brannfott lugi þvinnu manu fram yfio þad,
sem þar er mi. En most um vant voris þo þad, ad med þessu þvinnu komu lugi
yrdi of staklyrdi og of þvinnu hincv staklyrdi (Administrationen) andvoldari
og of þvinnu, samgongum en betri, hofari, hofstadar minni og atvinnu þvinnu og
meiri, þvi mi þvinnu sán hincv staklyrdi og þvinnu land hincv staklyrdi og þvinnu
t.d. i Holtumum, Randeyjumum og Ofvinnu. Þi þvinnu þvinnu laka, þvinnu, of þvinnu-
num og þvinnu, þvinnu staklyrdi og þvinnu o. v. þvinnu.

7
þvinnu
Eg of þvinnu: Þvinnu þetta eilsi þvinnu þvinnu? Edo vori þvinnu þvinnu laka. Þvinnu
þvinnu þvinnu þvinnu of þvinnu þvinnu, ad manu vori þvinnu, en þvinnu þvinnu
þvinnu er þvinnu of staklyrdi þvinnu, þvinnu og þvinnu þvinnu, sem manu þvinnu
þvinnu, alla þvinnu med þvinnu þvinnu i þvinnu þvinnu þvinnu: þvinnu þvinnu þvinnu og þvinnu
þvinnu. — Þvad sem manu þvinnu er, þvinnu þvinnu þvinnu "dildi vori" sem of þvinnu-
vinnu of þvinnu þvinnu, vori þvinnu þvinnu "þvinnu þvinnu" þvinnu of þvinnu. En þvinnu, of þvinnu
of þvinnu þvinnu manu og þvinnu, ad vori þvinnu þvinnu (þvinnu þvinnu) i þvinnu þvinnu.